

rast, et ma tähhendada tahhan, et keik mo meled täieste selged oolid. — Ja kui ma sedda keik watasin, töüsits musle se mõtte, et sest feddagri wigga woiks olla, kui siin nattokesse tulkaastaks; ma woiks jo trahteris sohva nurka heita ja unnes siin olla. Mul olli just nisammasuggune tundminne, nago sellel, kes unnes ennast tahhab ligutada, ja ommeti ei sa. Tahtsin prowi tehha: mo kässsi olli keppi nuppo otsas — kas saan kät keppi nuppo pealt árra. — Jäh, ota enne! — Wallo ei tundnud ma kussagil, agga mo kättel ei olnud ligutamiisse wöimo; mo kässsi jái keppi nuppo otsa, nago olleks ta naeltega senna kinni lõdud. Zallad ei wötnud ka parremaks ühti sõnna kuulda; watasin sabaste peale, need oolid nago pu algude otsas. Wahhete wahhel tundsin ma körwade ugamist, mo lõualuud kisti kirrištamiissega kokko; agga lapsed, koerad, körwikandja eit, neid keiki näggin ma veel, muud kui Ahvrika soldat olli árra, tüttarlaps olli rohho peale istund ja watas ühhe kunstlikko ma-aluse wirtso wirtsumist.

Ma näggin keik, kuulsin keik, märksin keik, agga keige mo foonte ja liikmette wöim olli kaddund — minne otsi üles! — Mis sest piddi sama? Kas olli ákkine surm tullemas? Eks ma woiks húda, rákida? Mitte ühte heále pinkso! Ma woisin siin nálgas istuda. Kes piddi mind körteris tagga nöudma? Ja kui mind siit nörgastusses leiti, kes woiks üttelda, kes ma ollen ehk kust ma ollen, feddagri kirja egga tähte mul jures ei olnud? Mul tulli melle, et ma ükskord Parisi rahva mõnda wisi surmaist ollin luggenud. Agga minno modi surmaist, mis igga silmapilk odata olli, sest ei olnud ma veel luggenud! Sedda hullem! Ükski arst ei woinud jo uskuda egga arwata, et mo meled keik selged, et mul agga paljas likumisse wöim pudub. — Siis tulleb se rammusam neist kahhest koerast, aeab teist tagga, hakkavad mo pengi al jaggelema ja purrelema, puturavad jársko mo jalgesse, ma kükun kui pu tomp pengi peale, ei sa oime ligutada. Mo kúbbar wereš peošt, kep kükus mahha. — Siis tulleb körwikandja eit mo jure.